

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Gál Lóránt (felperesi képviselő címe) pártfogó ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a dr. Barta Ferenc (alperesi képviselő címe) ügyvéd által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű és a II.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen kártérítés iránt indult perében a Nógrád Megyei Bíróság 2010. június 22. napján meghozott 21.P.20.245/2010/13. szám alatti ítélete ellen a felperes részéről 15. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alpereseknek egyetemlegesen 15 nap alatt 6.250 (hatezerkétszázötven) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt fellebbezési illetéket és a felperes pártfogó ügyvédjének a díját az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes módosított keresetében 70.500 forint megfizetésére kérte kötelezni az alpereseket kártérítés címén.

Előadta, hogy 2006. július 17-én végrehajtási eljárást indított 18.000 forint és járulékainak megfizetése iránt O. E. adós ellen. A végrehajtást az II. rendű alperes foganatosította, végrehajtóként pedig az I. rendű alperes járt el. Az eljárás során lefoglalásra került az adós tulajdonát képező két személygépkocsi, amelyek árverezése nem vezetett eredményre. Ezt követően jelezte, hogy elfogadja az ingóságokat az adós tartozása fejében, mire a II. rendű alperes 2009. december 11. napjának 9 órájára idézte a gépjárművek átadása céljából. A kitűzött időpontban a helyszínen megjelent, ott azonban sem az adós, sem a lefoglalt gépjárművek nem voltak fellelhetők és a végrehajtóval sem találkozott. Figyelemmel arra, hogy az autókat értékesíteni kívánta, 2009. december 1-jén 24.000 forint foglalót vett át a vevőtől, amely összegnek a dupláját kellett visszafizetnie. Az elszállítás költségének fedezésére 2009. december 5-én 10.500 forint kölcsönt kért, amelyből benzint vett és akkumulátort bérelt. Ezt az összeget 2009. december 11-én fizette vissza. Miután olyan dolgokat vásárolt, amelyekre később már nincsen szüksége, a

kölcsönnel azonos összegű kára keletkezett. Ezt meghaladóan ugyanezen a napon a fia vállalkozása 12.000 forint jövedelemtől esett el, mert több fuvar nem tudtak amiatt teljesíteni, hogy a helyszínen megjelent, ezt az összeget is kárként érvényesítette.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték, annak mind a jogalapját, mind az összecszerűségét vitatták.

Álláspontjuk szerint a végrehajtási eljárás során a jogszabályoknak megfelelően a lehető legkörültekintőbben jártak el. A felperes mellett az adóst is értesítették a gépkocsi átadásának időpontjáról azzal a felhívással, hogy a lefoglalt gépjárművek átadása céljából jelenjen meg. Álláspontjuk szerint a felperes nem háríthatja át rájuk egy jövőbeli üzlet, a gépkocsik eladásának megghiúsulása kockázatát.

Az I. rendű alperes határozottan úgy nyilatkozott, hogy a reggeli 9 órás időpontban jelen volt a helyszínen. Az eljárási cselekményről felvett jegyzőkönyv a valóságos adatokat tartalmazza, ennek ellenkezőjét a felperes nem bizonyította.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű alperesnek 3.000 forint perköltséget. Megállapította, hogy a le nem rótt eljárási illetéket az állam viseli.

Határozatának jogi indokolásában elsődlegesen rámutatott arra, hogy a végrehajtás során a II. rendű alperes járt el. A bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 254/A. §-ának (2) bekezdése alapján a végrehajtó iroda tagjának felelősségére e törvényben foglalt eltérésekkel a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvénynek (a továbbiakban: Gt.) a korlátolt felelősségű társaságra vonatkozó rendelkezéseit kell alkalmazni. A Gt. 111. §-ának (1) bekezdése szerint az I. rendű alperes mint a II. rendű alperes tagja a végrehajtó iroda kötelezettségeiért nem felel, ezért vele szemben a kereset nem megalapozott. A II. rendű alperes a perbeli esetben közhatalom gyakorlása során kifejtett tevékenységével okozhatott kárt, így a kereset a Ptk. 349. §-ának (1) bekezdése és a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése alapján vizsgálendő. A felperes szerint a II. rendű alperes jogellenes magatartása az volt, hogy nem értesítette előzetesen, hogy a lefoglalt gépjárművek a megjelölt időpontban nem lesznek a helyszínen, továbbá jogellenes volt, hogy az alperesek nem jelentek meg a helyszíni eljárásan a megjelölt napon 9 órakor. Az elsőfokú bíróság ezzel szemben azt állapította meg, hogy a II. rendű alperes a jogszabályoknak megfelelően, kellő gondossággal járt el. Nem róható a terhére, hogy az adott időpontban a lefoglalt ingóságok nem voltak fellelhetők. Erről ő is csak a helyszínen szerzett tudomást, ezért előzetesen a felperest nem értesíthette. A felperes nem bizonyította ugyanakkor azt az állítását, hogy az alperesek 9 órakor nem jelentek meg a helyszínen. A jegyzőkönyv kiállítása vonatkozásában végrehajtási kifogást nem terjesztett elő, így az elsőfokú bíróság a jegyzőkönyvben foglaltakat fogadta el. A II. rendű alperes által elkövetett jogellenes magatartás hiányában a kereset jogalapja nem áll fenn.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben tartalma szerint kérte annak megváltoztatását és az alperesek kereset szerint történő marasztalását.

Az elsőfokú eljárásban is előadottakat megismételve arra hivatkozott, hogy 2009. december 11-én 9 órakor a végrehajtó nem járt a helyszínen. Állította, hogy ezt három tanúval is bizonyítani tudja. 9 óra 20 perc körül ugyanis a végrehajtó irodájába ment, ahol beszélt is vele jelezve, hogy polgári pert fog indítani ellene. Véleménye szerint megijedhetett, ezért jegyzőkönyvet állított ki, valamint 10 óra 40 perckor a helyszínre ment. Állította, hogy a végrehajtó hamis jegyzőkönyvet készített, ezért szankciót kért ellene. A fellebbezése kiegészítésében már azt is előadta, hogy ott jártakor a személygépkocsik a helyszínen voltak.

Az alperesek az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték annak helyes indokai alapján.

Az ítéletnek elsőfokon jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt, ezért azt az ítéletábra teljes terjedelmében vizsgálta felül.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, helytálló az arra alapított érdemi döntése, amelynek jogi indokolása is megalapozott, azt a Fővárosi Ítéletábra csak a fellebbezésben foglaltakra tekintettel egészíti ki az alábbiakkal.

A Vht. 236. §-ának (1) bekezdése szerint a végrehajtó a végrehajtói működése körében, illetőleg az eljárása során okozott kár megtérítéséért a Polgári Törvénykönyv szerint felel. Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá, hogy a jelen ügy tárgyát képező végrehajtási eljárás során végrehajtóként a II. rendű alperes járt el, amelynek az eljárásáért a tagja nem felel. Az I. rendű alperessel szembeni kereset ezért megalapozatlan, ebben a körben az ítéletábra a Pp. 254. §-ának (3) bekezdése alapján csak utal az elsőfokú ítélet helyes indokaira.

A végrehajtó kártérítési felelősségének jogalapja körében - ahogy erre az elsőfokú bíróság szintén rámutatott - a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdésében és a 349. §-ának (1) bekezdésében foglaltak vizsgálандók. A felperesnek ennek megfelelően azt kellett bizonyítania, hogy a végrehajtó jogellenesen járt el, ezzel okozati összefüggésben kára keletkezett, amely rendes jogorvoslással nem volt elhárítható, illetőleg a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette. Jogellenes magatartásként a felperes azt jelölte meg, hogy nem értesítették előzetesen, hogy a lefoglalt gépjárművek a megjelölt időpontban nem lesznek a helyszínen, illetve az alperes nem jelent meg a helyszíni eljáráson a megjelölt időpontban.

A végrehajtási eljárás csatolt irataiból ugyanakkor azt lehetett megállapítani, hogy a végrehajtó az előírásoknak megfelelően járt el. A Vht. 103. §-ának (3) bekezdése alapján lehetősége volt arra, hogy a gépjárműveket azok nyilvántartásban szereplő adatai alapján foglalja le. A Vht. 104. §-ának (1)-(3) bekezdése értelmében a lefoglalt ingóságot az adós őrzetében kell hagyni, aki jogosult azt a rendeltetésének megfelelően és az állagának sérelme nélkül használni is. A lefoglalt ingóságon

elidegenítési és terhelési tilalom áll fenn. Az adós a lefoglalt ingóságot köteles gondosan megőrizni. A lefoglalt ingóság elhasználása, elzálogosítása, elidegenítése, megsemmisítése vagy a végrehajtás alól más módon való elvonása a Büntető Törvénykönyv szerint bűncselekmény. Mindezekből az következik, hogy az adós kötelezettsége, hogy a lefoglalt ingóságok tekintetében biztosítsa a végrehajtás foganatosítását, ezzel kapcsolatosan büntetőjogi felelősség is terheli. Az alperes tehát a Vht.-nak megfelelően, a tőle elvárható módon járt el, amikor csak értesítette az adóst a gépkocsi átvételének időpontjáról. Az adós felel ilyen esetben azért, hogy az ingóságok a helyszínen legyenek az adott időpontban, ennek előzetes ellenőrzése fogalmilag is kizárt, mert az átadásig az adós jogosult a használatra.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes nem bizonyította a jegyzőkönyvben foglaltakkal szemben, hogy az I. rendű alperes nem volt jelen a helyszínen 9 órakor. Ezzel kapcsolatosan bizonyítási indítványt az elsőfokú eljárásban nem terjesztett elő, a Pp. 235. §-ának (1) bekezdése pedig a másodfokú eljárásban az új bizonyíték előterjesztését kizárja. A végrehajtó távolmaradásának egyébként is csak akkor lett volna jelentősége, ha a gépkocsi a helyszínen vannak, ezt azonban a felperes az elsőfokú eljárásban nem állította, másodfokon pedig erre új tényként - szintén a Pp. 235. §-ának (1) bekezdése értelmében - már nem hivatkozhat.

Végül utal az ítélet arra is, hogy a felperes a II. rendű alperes jogellenes magatartásán túl az azzal okozati összefüggésben őt ért kárt sem bizonyította a perben. A Ptk. 355. §-ának (4) bekezdése szerint kártérítés címén a károkozó körülmény folytán a károsult vagyonában beállott értékcsökkenést és az elmaradt vagyoni előnyt, továbbá azt a kárpótlást vagy költséget kell megtéríteni, amely a károsultat ért vagyoni és nem vagyoni hátrány csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez szükséges. A felperes által az állítólagos kölcsönből vásárolt benzin a vagyonába került, így annak értéke kárként nem merülhet fel, az akkumulátor bérletét pedig semmilyen módon nem igazolta. Kárként nem érvényesítheti a fia vállalkozásának kiesett bevételét, hiszen ez nem a felperes elmaradt haszna. A gépkocsikra megkötött adásvételi szerződések tekintetében pedig az alperesek helyesen hivatkoztak arra, hogy a felperes csak saját kockázatára köthetett szerződést olyan ingóságok tekintetében, amelyek tulajdonjogát még nem szerezte meg, hiszen a tulajdonszerzéshez a Ptk. 365. §-ának (1) bekezdése értelmében nem csak a vételár kifizetése, hanem a birtokba lépés is szükséges lett volna.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítélet arra is, hogy a felperes a II. rendű alperes jogellenes magatartásán túl az azzal okozati összefüggésben őt ért kárt sem bizonyította a perben. A Ptk. 355. §-ának (4) bekezdése szerint kártérítés címén a károkozó körülmény folytán a károsult vagyonában beállott értékcsökkenést és az elmaradt vagyoni előnyt, továbbá azt a kárpótlást vagy költséget kell megtéríteni, amely a károsultat ért vagyoni és nem vagyoni hátrány csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez szükséges. A felperes által az állítólagos kölcsönből vásárolt benzin a vagyonába került, így annak értéke kárként nem merülhet fel, az akkumulátor bérletét pedig semmilyen módon nem igazolta. Kárként nem érvényesítheti a fia vállalkozásának kiesett bevételét, hiszen ez nem a felperes elmaradt haszna. A gépkocsikra megkötött adásvételi szerződések tekintetében pedig az alperesek helyesen hivatkoztak arra, hogy a felperes csak saját kockázatára köthetett szerződést olyan ingóságok tekintetében, amelyek tulajdonjogát még nem szerezte meg, hiszen a tulajdonszerzéshez a Ptk. 365. §-ának (1) bekezdése értelmében nem csak a vételár kifizetése, hanem a birtokba lépés is szükséges lett volna.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítélet arra is, hogy a felperes a II. rendű alperes jogellenes magatartásán túl az azzal okozati összefüggésben őt ért kárt sem bizonyította a perben. A Ptk. 355. §-ának (4) bekezdése szerint kártérítés címén a károkozó körülmény folytán a károsult vagyonában beállott értékcsökkenést és az elmaradt vagyoni előnyt, továbbá azt a kárpótlást vagy költséget kell megtéríteni, amely a károsultat ért vagyoni és nem vagyoni hátrány csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez szükséges. A felperes által az állítólagos kölcsönből vásárolt benzin a vagyonába került, így annak értéke kárként nem merülhet fel, az akkumulátor bérletét pedig semmilyen módon nem igazolta. Kárként nem érvényesítheti a fia vállalkozásának kiesett bevételét, hiszen ez nem a felperes elmaradt haszna. A gépkocsikra megkötött adásvételi szerződések tekintetében pedig az alperesek helyesen hivatkoztak arra, hogy a felperes csak saját kockázatára köthetett szerződést olyan ingóságok tekintetében, amelyek tulajdonjogát még nem szerezte meg, hiszen a tulajdonszerzéshez a Ptk. 365. §-ának (1) bekezdése értelmében nem csak a vételár kifizetése, hanem a birtokba lépés is szükséges lett volna.

részére történő megfizetésére. A felperes költségmentességére tekintettel a le nem rótt fellebbezési illetéket és a pártfogó ügyvéd díját az állam viseli.

Budapest, 2010. november 24.

. Szabó Klára s.k.
a tanács elnöke

. Sándor Ottó s.k.. Csordás Csilla s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: